

РЕШЕНИЕ

№ 764

гр. Стара Загора, 15.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, XV-ТИ ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на четиринадесети август през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Олга Златева

при участието на секретаря Ралица Цв. Д.
като разгледа докладваното от Олга Златева Гражданско дело №
20235530102546 по описа за 2023 година

Предявен е иск от М. Д. К. от гр.Стара Загора против – гр.Стара Загора, по
чл. 344 ал. 1, т. 3 КТ, вр. с чл. 225 ал. 1 от КТ – за обезщетение за времето, през което
ищцата е останала без работа поради незаконно уволнение.

Ищцата твърди, че на 03.06.2022г. година между ответника - като работодател и
нея - като работник бил сключен трудов договор № По силата на договора
работодателят възложил, а ищцата приела да изпълнява длъжността „учител“, с
категория на персонал „педагогически“ и с шифър на класификатора на длъжностите
„.....“. В договора било предвидено, че се сключва „до завръщане на титуляря -,
учител в четвърта група, ползваща платен годишен отпуск“. Било предвидено също
така, че договорът се сключва със срок за изпитване на основание чл. 70 от КТ, като
срокът за изпитване е уговорен в размер на 6 месеца и бил в полза на работодателя.
Със Заповед №г., връчена на същата дата, трудовото правоотношение било
прекратено на основание чл. 325 ал. 1, т. 5 от КТ.

На същия ден - 20.06.2022г. между ответника и ищцата бил сключен трудов
договор № Трудовият договор бил сключен отново за длъжността „учител“, с
категория на персонал „педагогически“ и с шифър на класификатора на длъжностите
„.....“. Било предвидено, че договорът се сключва „до завръщане на титуляря -, ст.
учител в първа „а“ група, ползваща платен годишен отпуск“. В договор № отново
бил предвиден 6 месечен срок за изпитване в полза на работодателя. Със Заповед № А-
404 от 12.08.2022г., връчена на същата дата, трудовото правоотношение, възникнало с
Договор №, било прекратено на основание чл. 325 ал. 1, т. 5 от КТ.

На 12.08.2022г. между същите страни бил сключен нов Трудов договор №
А-405/12.08.2022г. за изпълнение на същата длъжност - „учител“, с категория на
персонал „педагогически“ и с шифър на класификатора на длъжностите „.....“.
Договорът бил сключен за срок „до завръщане на титуляря -, старши учител в
трета „а“ група, ползваща платен годишен отпуск“ и отново бил предвиден

шестмесечен срок за изпитване по чл. 70 от КТ в полза на работодателя. Със Заповед № А-407 от 19.08.2022г., връчена на същата дата, трудовото правоотношение, възникнало с Договор №, било прекратено на основание чл. 325 ал. 1, т. 5 от КТ.

На 19.08.2022г. между страните бил сключен нов Трудов договор № А-408/19.08.2022г. за изпълнение на същата длъжност - „учител“, с категория на персонал „педагогически“ и с шифър на класификатора на длъжностите „.....“. Договорът бил сключен за срок „до завръщане на титуляря -, старши учител в първа група, ползваща платен годишен отпуск“ и отново бил предвиден шестмесечен срок за изпитване по чл. 70 от КТ в полза на работодателя. Със Заповед № А-414 от 26.08.2022г., връчена на същата дата, трудовото правоотношение, възникнало с Договор № А-408/19.08.2022г., било прекратено на основание чл. 325 ал. 1, т. 5 от КТ.

Пореден трудов договор между страните с № А-415 бил сключен между страните на 26.08.2022 година. Договорът е сключен отново за същата длъжност - „учител“, с категория на персонал „педагогически“ и с шифър на класификатора на длъжностите „.....“ и за срок „до завръщане на титуляря -, старши учител в първа „а“ група, ползваща платен годишен отпуск“ и отново бил предвиден шестмесечен срок за изпитване по чл. 70 от КТ в полза на работодателя. Със Заповед № А-432 от 12.09.2022г., връчена на същата дата, трудовото й правоотношение, възникнало с Договор № А[1]415/26.08.2022г., било прекратено на основание чл. 325 ал. 1, т. 5 от КТ.

На 12.09.2022г. между същите страни бил сключен нов Трудов договор № А[1]426/12.09.2022г. за изпълнение на същата длъжност - „учител“, с категория на персонал „педагогически“ и с шифър на класификатора на длъжностите „.....“ срещу основно трудово възнаграждение от 1486 лева и допълнителни трудови възнаграждения. Договорът бил сключен като безсрочен. Предвиден бил тримесечен срок за изпитване по чл. 70 от КТ в полза на работодателя. Със Заповед № А-152 от 30.11.2022г., връчена на същата дата, трудовото правоотношение, възникнало с Договор № А-426/12.09.2022г., било прекратено на основание чл. 71 ал. 1 от КТ.

Законността на прекратяването на трудовото правоотношение била оспорена от ищцата, като освен иск за отмяна на уволнението, ищцата предявила и иск за присъждане на обезщетение за оставането й без работа за периода от 01.12.2022г. до 28.02.2023г., поради незаконно уволнение. За разглеждане на исковете било образувано гр.д. № 290/23г. по описа на Районен съд Стара Загора, понастоящем приключило с влязло в сила /освен в частта за разностите/ Решение № 305/18.04.2023г., с което съдът признал за незаконно и отменил уволнението на ищцата, извършено със Заповед №.....г. на Директора на и едновременно с това осъдил работодателят да й заплати обезщетение за оставането й без работа за периода от 01.12.2022г. до 28.02.2023г. С решението било установено, че дължимото брутно обезщетение по чл. 225 ал. 1 от КТ за тези три месеца било в размер на 5104,47 лева. След изтичането на първите три месеца от уволнението си ищцата продължила безуспешно да търси работа, като поддържала своята регистрация в Агенция по заетостта, Дирекция „Бюро по труда“ - гр. Стара Загора, но до 31.05.2023г., включително опитите й да започне работа били неуспешни. Съгласно чл. 225 ал. 1 от КТ, при незаконно уволнение работникът или служителът имал право на обезщетение от работодателя в размер на brutното му трудово възнаграждение за времето, през което е останал без работа поради това уволнение, но за не повече от 6 месеца. Ето защо, с настоящата искова молба ищцата моли за присъждане на обезщетение, заради това, че е останала без работа, поради незаконното си уволнение, и в периода от 01.03.2023г. до 31.05.2023г.

Обезщетението за този период от три месеца изчислявала на същата база, като вече присъдено от съда, като се дължал същия размер, а именно - общо 5104,47 лева за три календарни месеца, съответно - 1701,49 лева месечно.

Моли съдът да постанови решение, с което да осъди ответника да заплати на ищцата сумата от 5104,47 лева, представляваща обезщетение за период от 3 месеца, считано от 01.03.2023г. до 31.05.2023г., през което време е останала без работа, поради незаконното си уволнение, в размер на brutното ѝ трудово възнаграждение за този период, ведно със законна лихва от датата на предявяване на исковата молба – 15.06.2023г., до окончателното изплащане на дължимата сума. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК не е постъпил отговор от ответника. Ответникът е бил редовно призован за първото съдебно заседание, но не е изпратил представител и не е изразил становище. Не е направил и искане делото да се гледа в негово отсъствие.

Направено е искане от пълномощника на ищцата по чл. 238 ал. 1 от ГПК за постановяване на неприсъствено решение срещу ответника.

Съдът е уважил искането за постановяване на неприсъствено решение, тъй като са налице предпоставките за това.

На първо място ответникът в предоставения по чл. 131 от ГПК срок за отговор на исковата молба, не е представил такъв. Не е изпратил представител в съдебното заседание, за което е бил редовно призован. Не е направил искане за разглеждане на делото в негово отсъствие.

На второ място налице е искане от ищцовата страна за постановяване на неприсъствено решение.

На трето място – на страните са указани последиците от неспазването на сроковете за размяна на книжа и от неявяването им в съдебно заседание.

И на последно място – налице е и предпоставката по чл. 239 ал. 1, т. 2 от ГПК – с оглед посочените в исковата молба обстоятелства и представените и ангажирани от ищцовата страна доказателства, искът е вероятно основателен.

Ето защо, искът следва да бъде уважен, без решението да се мотивира по същество.

С оглед изхода на спора, в тежест на ответника следва да се възложат направените от ищцата разноски за адвокатско възнаграждение, съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК, в размер на 973 лв.

На основание чл. 78 ал. 6 от ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на държавата по бюджета на съдебната власт държавна такса върху уважения иск в размер на 204,18 лв.

По изложените съображения, Съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА, с адрес: град Стара Загора,, да заплати на М. Д. К., с ЕГН, от гр. Стара Загора,, съдебен адрес гр.Стара Загора, ул..... чрез адвокат Е. Н. П., - Адвокатско дружество“, сумата от 5104,47 лева, в брутен размер, представляваща обезщетение по чл. 225 ал. 1 от КТ за оставането ѝ без работа поради уволнението за периода от 01.03.2023г. до 31.05.2023г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 15.06.2023г. до окончателното ѝ изплащане, както и

сумата от 973 лева, направени по делото разноси за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА, с адрес: град Стара Загора, кв., да заплати в полза на държавата по бюджета на съдебната власт сумата от 204,18 лева държавна такса.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Решението следва да се връчи на страните.

Ответникът разполага със защита срещу решението, съобразно чл. 240 от ГПК.

Съдия при Районен съд – Стара Загора: _____